

2007. gada oktobra
AUGSTĀKĀ PREZIDIJA VĒSTĪJUMS

Viņi parādīja ceļu, kam sekot

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS
Augstākā Prezidija pirmais padomnieks

Pirms daudziem gadiem es aplūkoju vienu no Baznīcas publikāciju vākiem, uz kura bija attēlota brīnišķīga Karla Bloka glezna. Sākotnēji tās ainu mākslinieks bija iztēlojis savā prātā un tad ar izcilas rokas pieskārienu bija gleznojis Cacharija sievu Elizabeti sveicinām Jēzus māti Mariju. Abas rokās turēja savus dēlus---kuru dzimšana bija brīnumaina.

Elizabetes dēls kļuva zināms kā Jānis Kristītājs. Tāpat kā tas ir ar Marijas dēlu Jēzu, arī par Jāni, informācija par viņa jaunību ir ļoti skopa. Tikai no viena teikuma uzzinām par Jāņa dzīvi no viņa dzimšanas līdz kalpošanas laika posmam: „Bērns auga un kļuva stiprs garā, un uzturējās tuksnesī.”¹

Jāņa vēstījums bija vienkāršs. Viņš sludināja ticību, grēku nožēlošanu, kristīšanos iegremdējoties ūdenī un Svētā Gara saņemšanu no kāda, kam ir lielākas pilnvaras nekā viņam pašam. „Es neesmu Kristus,” viņš teica saviem uzticīgajiem sekotājiem, „bet es esmu sūtīts pirms viņa.”² „Es kristu jūs ar ūdeni; bet viens varenāks par mani . . . viņš kristīs jūs ar Svēto Garu un ar uguni.”³

Tad Jēzus tika Jāņa kristīts. Vēlāk Jēzus liecināja: „Starp visiem dēliem, kas sievietēm jebkad ir dzimuši nav izaudzināts varenāks par Jāni Kristītāju.”⁴

Katram no mums ir nepieciešams piemērs---tāds, kuram sekot. Jānis Kristītājs mums parādīja nevainojamu piemēru, vienmēr būdams pazemīgs, pakļaudamies tam, kuram vajadzēja nākt---pasaules Glābējam.

Ticības paraugi

Mācīšanās no citiem, kuri uzticējās Dievam un sekoja Viņa mācībām, ir kā čuksti mūsu dvēselēm: „Esi mierīgs un zini, ka Es esmu Dievs.”⁵ Kad tie apņēmīgi turēja Viņa baušļus un uzticējās Viņam, tad tie tika svētīti. Arī mūsdienās, mēs līdzīgi tiksīm svētīti, ja sekosim viņu piemēriem. Katrs no tiem kļūst par paraugu, kam varam sekot.

Katrs no mums mīl brīnišķīgo stāstu no Bībeles par Ābrahāmu un Īzaku. Cik gan Ābrahāmam vajadzēja būt grūti, lai paklausītu Dieva norādījumam un vestu savu dēlu uz Morija zemi, lai tur upurētu to par dedzināmo upuri! Vai jūs varat iedomāties, cik smagi viņam bija ap sirdi, kad viņš ceļoja uz norādīto vietu un lasīja žagarus ugunsukuram? Noteikti, ka sāpes bija mokošas un spīdzināja viņa prātu, kad vajadzēja sasiet Īzaku un uzlikt to uz no koka veidotā altāra.

„Un Ābrahāms izstiepa savu roku un satvēra nazi, lai nokautu savu dēlu.” Cik brīnumains bija paziņojums, un ar kādu pārsteigumu tas tika uzņemts: „Neizstiep savu roku pret savu dēlu un nedari tam it nekā, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dievu un nesi taupījīs savu vienīgo dēlu Manis labad.”⁶

Ābrahāms demonstrēja paklausību, lieki nejautājot.

Ja kādam no mums ir sajūta, ka mūsu pārbaudījumi ir lielāki, kā spējam izturēt, tad atcerēsimies

Ījabu. To darot, rodas sajūta: „Ja Ījabs to spēja izturēt un pārvarēt, spēšu arī es.”

Ījabs bija taisnīgs un godīgs vīrs, kurš „bijās Dieva un vairījās no ļaunuma.”⁷ Dievbijīgam savā izturībā un bagātam savā saimniecībā Ījabam bija uzlikts pārbaudījums, kas varētu iznīcināt ikvienu no mums. Zaudējot savu īpašumu, būdams draugu nicināts, ciešanu nomākts, satriekts par savas ģimenes zaudējumu, viņš bija kārdināts, lai „nolādētu Dievu un mirtu.”⁸ Viņš pretojās šim kārdinājumam un no savas cēlās sirds dziļumiem paziņoja: „Mans liecinieks ir debesīs un tur es tikšu taisnots.”⁹ „Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs.”¹⁰

Ījabs kļuva par neizmērojamas pacietības paraugu. Šodien par tiem, kuri daudz iztur savās dzīvē mēs sakām: Tev ir pacietība kā Ījabam. Viņš ir parādījis mums piemēru, kam varam sekot.

Paklausīt un dzīvot

„Taisnīgs un nevainojams savā paaudzē,” tāds, kurš „staigāja ar Dievu,”¹¹ bija pravietis Noa. Agrā jaunībā viņš tika iecelts priesterībā, kļūdams par Jēzus Kristus evaņģēlija sludinātāju, . . . mācot ticību, grēku nožēlošanu, kristīšanos un Svētā Gara saņemšanu.”¹² Viņš brīdināja par plūdu briesmām, ja netiks uzklausīts viņa vēstījums, tomēr tie neņēma viņu vērā.

Noa paklausīja Dieva norādījumam būvēt šķirstu, lai viņš un viņa ģimene varētu tikt paglābti no plūdiem. Viņš arī sekoja Dieva norādījumiem un sakopoja šķirstā divas vai vairāk no katras dzīvās radības, lai arī tās tiktu paglābtas no iznīcības.

Prezidents Spensers V. Kimbals (1895--1985) vairāk nekā pirms pusgadsimta vispārējā konferencē mācīja: „Nekas neliecināja par lietus un plūdu tuvošanos. . . . [Noa] brīdinājumi par tiem tika uzskatīti par nepamatotiem. . . . Cik gan tas ir muļķīgi būvēt šķirstu uz sausas zemes, saulei sildot un dzīvei ritot kā ierasts! Bet laiks gāja. . . . Plūdi bija klāt. Nepaklausīgie . . . noslīka. Šķirsta brīnums sekoja ticībai, kura izpaudās tā būvēšanas laikā.”¹³

Noa bija nelokāma ticība sekot Dieva pavēlēm. Kaut mēs vienmēr varētu darīt tāpat! Atcerēsimies, ka cilvēkam Dieva gudrība bieži liekas kā ģeķība; bet lielākā no mācībām, ko varam apgūt šeit uz zemes, ir tā, ka tad, kad Dievs runā un mēs paklausām, mēs vienmēr būsim izvēlējušies pareizo.

Nevainojamas mātes piemērs ir Rute. Sajūtot sāpju pārņemto vīra mātes Naomijas sirdi--kura pārdzīvoja abu dēlu zaudējumu---iespējams, tā izjuta izmisuma un vientulības sāpes savā dvēselē, Rute tai pateica ko tādu, kas ir kļuvis par klasisku lojalitātes izpausmi: „Lūdz man tevi nepamest, un nepārtraukt tevis sekošanu: jo kur tu iesi, iešu es; un kur tu mājosī, mājošu arī es: tavi ļaudis būs mani ļaudis, un tavš Dievs būs mans Dievs.”¹⁴ Rutes rīcība apstiprināja viņas vārdu patiesumu.

Pateicoties Rutes lielajai uzticībai pret Naomiju, viņa aprecēja Boāsu, pateicoties kuram, viņa kā Moāba pievērsta evaņģēlijam, kļuva par Dāvida vecvecmāmiņu, tādējādi arī kļūstot par mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, priekštecī.

Paklausības piemēri

Tagad es atsaucos uz vareno Mormona Grāmatas pravieti---Nefiju, Lehiju un Sāras dēlu. Viņš bija uzticīgs un paklausīgs Dievam, kā arī drošsirdīgs un ļoti drosmīgs. Kad viņam tika dots grūts uzdevums, iet un atgūt plāksnes no misiņa, kas atradās pie Lābana, viņš nekurnēja, bet atbildēja: „Es iešu un darīšu to, ko Tas Kungs ir pavēlējis, jo es zinu, ka Tas Kungs nedod pavēles cilvēku bērniem, ja vien Viņš nesagatavos ceļu priekš tiem, lai viņi varētu paveikt to, ko Viņš tiem ir pavēlējis.”¹⁵ Iespējams, ka šī Nefija drosme ir iedvesmojusi dziesmas „The Iron Rod” (Dzelzs

marga) viena no pantiem sarakstīšanu:

*Sendienu gaišrēģis Nefijs,
Redzēja vīziju no Dieva. . . .
Turies pie margas, dzelzs margas vien;
Šis stiprais, spožais un patiesais.
Dieva vārds ir šī marga no dzelzs;
Kas droši mūs vedīs līdz pasaules galam.¹⁶*

Nefijs bija lielisks lielas apņēmības piemērs.

Mēs nevaram neiekļaut šī laikmeta pirmā pravieša Džozefa Smita paraugu starp tiem, kam sekot. Būdams tikai 14 gadus vecs, pilns drosmes, šis jaunais cilvēks iegāja birzī, kas vēlāk tika nodēvēta par svētu, un saņēma atbildi uz savu sirsniņo lūgšanu.

Tādēļ, ka bija stāstījis citiem par pieredzēto brīnumaino vīziju, ko bija redzējis birzī, Džozefs tika daudz vajāts. Neskatoties uz to, ka viņš tika izsmiets un nicināts, Džozefs palika uzticīgs. Viņš teica: „Jo es biju redzējis vīziju; es to zināju, un es zināju, ka Dievs to zina, un es to nevarēju noliegt, nedz arī iedrošinājos to darīt.”¹⁷

Un tā soli pa solim, sastapdamies ar nemitīgu pretestību, tajā pat laikā vienmēr vadīts ar Tā Kunga roku, Džozefs organizēja Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Viņš bija drosmīgs visā, ko darīja.

Savas dzīves beigās, kad viņš ar savu brāli Hairamu bija iemests Kartidžas cietumā, viņš bezbailīgi sagaidīja to, kam, kā viņš pats nešaubīgi zināja, vajadzēja notikt, aizzīmogodams savu liecību ar savām asinīm.

Kaut arī mēs, saskaroties ar dzīves izaicinājumiem, varētu būtu tikpat drošsirdīgi un drosmīgi, kāds bija Džozefs Smits!

Optimisma paraugs

Šodien mūsu priekšā stāv cits Dieva pravietis---mūsu mīļotais prezidents Gordons B. Hinklijs. Viņš prezidējot ir pieredzējis vislielāko Baznīcas izaugsmi mūsu vēsturē, gan ģeogrāfiskā, gan arī Baznīcas locekļu skaita ziņā. Viņš ir viesojies vietās, kuras neviens no iepriekšējiem Baznīcas prezidentiem vēl nebija apmeklējis, kā arī ticis ar valdību vadītājiem un Baznīcas locekļiem visā plašajā pasaulē. Viņa mīlestība pret cilvēkiem pārsniedz valodu un kultūru atšķirības.

Ar pravietisku tālredzību viņš ir izveidojis Pastāvīgās izglītības fondu, kas ļauj mazāk turīgiem Baznīcas locekļiem daudzās pasaules vietās izglītoties un sagatavoties stabilai un drošai nākotnei. Šis iedvesmotais plāns ir izklīdējis to raizes, kuri ir trūkumā, dodot tiem cerību daudz labākai nākotnei.

Prezidents Hinklijs ir nenogurstoši strādājis, lai Baznīcas locekļiem būtu pieejami tempļi visā pasaulē, dodot tiem iespēju saņemt tā svētības. Viņam piemīt spēja iedvesmot citus, lai kāda arī nebūtu cilvēku situācija vai reliģiskā pārliecība. Viņš ir nerimstoša optimisma piemērs, un mēs godājam un cienām viņu kā pravieti, gaišrēģi un atklājēju.

Šīs unikālās īpašības, kuras piemīt tiem vīriešiem un sievietēm, kurus es pieminēju, var būt par lielu atbalstu un palīdzību mums, kad saskaramies ar problēmām un dzīves likstām. Šajā sakarā es vēlos

padalīties Polarda ģimenes pieredzē no Oklandes, Kalifornijas štatā.

Vienas ģimenes ticība

Pirms dažiem gadiem elders Tavili Džozefs Samuels Polards savā pēdējā misijas kalpošanas dienā brauca uz misijas biroju, kas atradās Zimbabvē. Misijas mašīna, ko viņš vadīja, zaudēja kontroli un ietriecās kokā. Garāmbraucošajiem izdevās izglābt eldera Polarda pārinieku, bet pats elders Polards bija zaudējis samaņu, kā arī bija iespiests mašīnā, kurā sāka izplatīties uguns liesmas. Elders Polards gāja bojā. Viņa māte nomira astoņus gadus agrāk, tādēļ viņa tēvs viens pats audzināja ģimeni. Viņa brālis kalpoja misijā Karību salās.

Kad tēvs uzzināja par eldera Polarda nāvi, šis pazemīgais vīrs---kurš jau bija zaudējis savu sievu---piezvanīja savam dēlam uz misiju, lai paziņotu par brāļa nāvi. Šīs tālās distances tālruņa sarunā, brālis Polards un viņa dēls, bez šaubām būdami skumju pārņemti un ar sirds sāpēm, kopā dziedāja „Es esmu Dieva bērns.” Tālruņa sarunas beigās tēvs noskaitīja lūgšanu, pateicoties Dievam par Viņa svētībām un lūdzot pēc mierinājuma.

Vēlāk Brālis Polards izteicās, sakot, ka viņš zina, ka ar viņa ģimeni viss būs kārtībā, jo tai ir stipra liecība par evaņģēliju un pestīšanas ieceri.

Mani dārgie brāļi un māsas, šajā brīnišķīgajā laika pilnībā, ejot caur šo dzīvi un saskaroties ar dzīves grūtībām un izaicinājumiem, atcerēsieties tos piemērus, kam varam sekot. Kaut mēs būtu tik pazemīgi kā Jānis Kristītājs, paklausīgi, lieki nevaicājot, kā Ābrahams, ar neizmērojami lielu pacietību kā Ījabam, tik nelokāmu ticību kā Noam, ar Rutes pastāvīgo uzticību, nerimstošu Nefija apņēmību, ar lielu drosmi, kāda bija pravietim Džozefam Smitam, un vienmēr neiztrūkstošu optimismu, kāds piemīt Prezidentam Hinklijam. Sekojot šiem piemēriem un pielietojot tos savā dzīvē, mēs būsīm aizsargāti.

Pilnīgs piemērs

Kaut mēs vienmēr būtu vadīti no lielākā piemēra---mūsu Glābēja Jēzus Kristus, Marijas dēla, kura visa dzīve ir pilnīgs paraugs, kam varam sekot.

Dzimis stallī, tad ielikts silē, Viņš nāca no debesīm, lai dzīvotu uz zemes kā mirstīgs vīrs, lai nodibinātu Dieva valstību. Savas kalpošanas laikā uz zemes Viņš mācīja visiem augstāku likumu. Viņa brīnišķīgais evaņģēlijs izmainīja cilvēku domāšanas veidu. Viņš dziedināja slimos, tizlie atkal varēja staigāt, aklie redzēt, un kurlie dzirdēt. Viņš pat atdzīvināja mirušos.

Kā cilvēki reaģēja uz Viņa žēlsirdības diženumu, Viņa gudrajiem padomiem, Viņa dzīves mācībām? Tur bija tikai daži, kuri novērtēja Viņu. Tie mazgāja Viņa kājas. Viņi ieklausījās Viņa mācībās. Tie sekoja Viņa piemēram.

Tur bija arī tie, kuri noliedza Viņu. Kad Pilāts jautāja tiem: „Ko tad man darīt ar šo Jēzu, kurš ir saukts par Kristu?”¹⁹ tad tie sauca: „Sit Viņu krustā.”²⁰ Jēzus tika izsmiets. Viņi deva Viņam etiķi, lai to dzertu. Tie zākāja Viņu. Tie sita Viņam ar niedri. Tie splāva uz Viņu. Tie sita Viņu krustā.

Laika gaitā, paaudzēm mainoties, Jēzus vēstījums ir palicis nemainīgs. Pēterim un Andrejam skaistās Galilejas jūras piekrastē Viņš teica: „Seko Man.”²¹ Filips tika aicināts: „Seko Man.”²² Levijs, kurš sēdēja pie muitas, tika uzaicināts: „Seko Man.”²³ Arī mēs, ja uzmanīgi klausīsimies, tiksīm tāpat aicināti: „Seko Man.” Kaut katrs no mums to darītu un baudītu to mūžīgo apbalvojumu, kas ir sagatavots tiem, kuri sekos ceļam, kuru Viņš ir parādījis ar Savu pamācošo dzīvi!

ATSAUCES

1. Lūkas ev. 1:80.
2. Jāņa ev. 3:28.
3. Lūkas ev. 3:16.
4. Mateja ev. 11:11.
5. Psalmi 46:10.
6. 1. Mozus. 22:9--10, 12.
7. Ījaba 1:1.
8. Ījaba 2:9.
9. Ījaba 16:19.
10. Ījaba 19:25.
11. 1. Mozus 6:9.
12. Bible Dictionary, „Noah” 738--39.
13. Conference Report, 1952. g. okt., 48.
14. Rutes 1:16.
15. 1. Nefija 3:7.
16. Joseph L. Townsend (1849--1942), *Hymns*, 274.
17. Džozefs Smits---Vēsture 1:25.
18. Baznīcas dziesmas, 58.
19. Mateja ev. 27:22.
20. Marka ev. 15:13.
21. Mateja ev. 4:19.
22. Jāņa ev. 1:43.
23. Lūkas ev. 5:27.

Ierosinājumi mājskolotājiem

Pēc tam, kad ar lūgšanu esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri.

1. Uzaiciniet ģimenes locekļus uzzīmēt kaut ko mazpazīstamu (piemēram, kādas tālas valsts karti vai kādu neparastu ziedu). Pēc tam parādiet objekta attēlu un palūdziet viņus uzzīmēt to vēlreiz. Kā paraugi jums palīdz? Sasaistiet to ar prezidenta Monsona vēstījumu par to, kā varam mācīties no praviešu piemēriem. Dalieties personīgās pieredzēs par to, kā praviešu piemērs jums ir palīdzējis.

2. Pajautājiet: „Kam šodien cilvēki pasaulē seko? Kādas īpašības ir šiem cilvēkiem?” Salīdziniet taisnīgo piemērus, kas minēti vēstījumā, ar pasaules piemēriem. Uzaiciniet ģimenes locekļus izvēlēties līdzināties un pielietot taisnīgo piemērus savā dzīvē.

3. Ja ģimenē ir mazi bērni, ļaujiet viņiem atdarināt jūsu rīcību. Sītiēt plaukstas, mājiet ar galvu utt. Pārrunājiet to, kāda nozīme ir sekošanai piemēram. Aiciniet ģimeni padomāt un nosaukt kādu labu, taisnīgu piemēru, un izmantojiet vēstījumu, lai papildinātu viņu atbildes. Noslēdziet ar prezidenta Monsona liecību par Jēzu Kristu, kurš ir izcilākais no piemēriem.